

ROZVÁNYI VILMOS:

NE ÁLLJ MEG, LÉLEK EMBERE!

Ne állj meg, Lélek Embere, ne állj meg!
Rohan a világ, te is fuss vele,
vigyázz életre, emberre s találd meg
mindkettő útját, Lélek Embere!
Anyagtörvények zúgnak itt: de várd meg,
hol végzik s maradj Istennel tele . . .
Tőle való vagy: ezt a törvényt lásd meg
s ne állj meg, Lélek Embere, ne állj meg!

Itt fillért számol koldus a sarokban,
ott milliót a Lét más koldusa:
ölik egymást egymásra dőlt sorokban
s háború, béke nekik — egy tusa.
Ölnek s azt hiszik élnek . . . Egyre rokkann
apró életük apró nimbusza;
csak ezt tudják, de élni sose tudtak,
az élet elől mind halálba jutnak.

Ne állj meg, Lélek Embere, mert várnak!
Mondd meg nekik: „Aki öl, öletik” . . .
Nem kell elébe menni a halálnak;
Eljön az értünk . . . Ezt mondd meg nekik!
Akár nádkunyhó, akár betonvárac
állják utad: vesd rájuk ökleid,
törd a kapukat, dobd be udvarukra
a szíved bombáját s fuss futván futva!

S ha másokért, az Emberért, leestél
arcodra, porba: kínod ne gyötörjön.
Mosolyogj, mintha a földön keresnél
valamit, ami elveszett a Földön;

omolj le bármi útszéli keresztnél,
ints nekik, hogy mindenki odajöjjön
s kit köztük senki még keresni sem mert,
mutasd meg végre magadon az Embert!

A koldusnak ne adj te többé fillért
s ne adj a gazdagnak több milliót.
Döntsd ki alóluk az örökös pillért,
hogy „annak égi, ennek földi jót!” ...
Adj többet önmagadnál, adj te mindég
egy életet, s ha látják földi jók
téged végül is sosem érdekeltek:
egyszer talán majd melléd térdepelnek.

S te akkor állj fel, Lélek Embere,
tanítsd újra, hogy' kell a földön élni!
Akkor kérdd meg: közülük el mer-e
a te utadra bárki is kísérni? ...
Akkor ne bánd, hogy Isten megver-e
nagy gőgödért ... Élni akartál, élni!
Te Őt kerested, végül Ő talált meg.
Ne állj meg, Lélek Embere, ne állj meg!

Rozványi Vilmos.